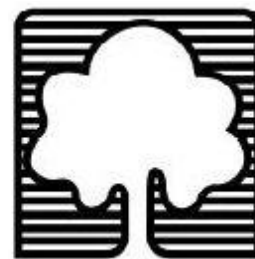

**PAMĚŤ NÁRODA
DO ŠKOL**

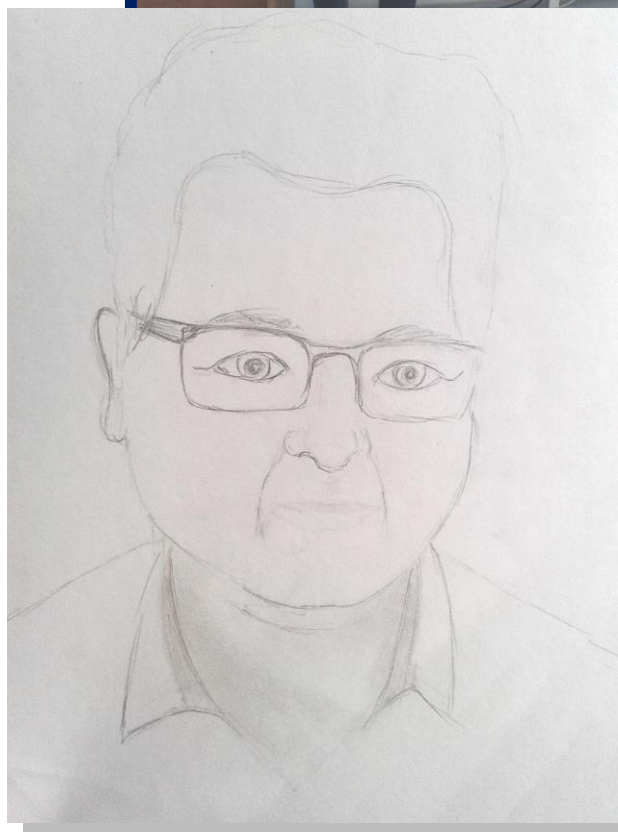
OČIMA NAŠICH SPOLUŽÁKŮ

Vypracovali: ZŠ Dědina, Žukovského 6, Praha 6

Sofia Abrahams, Sára Abigél Hůlová, Sára Kopejtková, Kateřina Staňková, Matěj Štolle
pod vedením paní učitelky Denisy Pilátové

Na základě naší besedy o projektu Příběhy našich sousedů a o životě našeho pamětníka pana Hynka Krátkého jsme vyhlásili výtvarnou a historickou soutěž. Výtvarná spočívala v kresbě portrétu našeho pamětníka podle předložené fotografie. Historická soutěž se zakládala na zpracování libovolného tématu, které se odehrálo v době příběhu pana Krátkého. Vybrali jsme nejzdařilejší obrázky a plakáty a ty jsme ocenili milou odměnou. Bylo pro nás zajímavé sledovat pojetí našich spolužáků. Potěšilo nás, kolik zájemců se našlo a kolik hezkých prací vzniklo.

VLÁDA JEDNÉ STRANY

Komunisté se po ústupu 1948 snažili vybudovat, ve svém úmyslu demokratickou, socialistickou vládu. Československo po roce 1948 a nastupující vládu komunistů, pokračující ve vztazích s ruskými a polskými komunisty. První buržoazní vláda, leč v ní komunisté měli i zastoupení. Vláda Národní fronty, pravicová, "národní fronty, "alternativní", vzhledem ke stávající a vznikající, jak se nazývaly, skupině demokratických politiků.

Československo se po ústupu 1948 snažilo vybudovat, ve svém úmyslu demokratickou, socialistickou vládu. Československo po roce 1948 a nastupující vládu komunistů, pokračující ve vztazích s ruskými a polskými komunisty. První buržoazní vláda, leč v ní komunisté měli i zastoupení. Vláda Národní fronty, pravicová, "národní fronty, "alternativní", vzhledem ke stávající a vznikající, jak se nazývaly, skupině demokratických politiků.

... vláda jiná nepopadla a jejíž předseda, Beneš v ústřední vládě a vládním kabinetu, se se svého úřadu vzdal, přestože se musel domáhat, že v republice nastane vládní jednotnost, která by byla schopna vládnout. Vláda Národní fronty, pravicová, "národní fronty, "alternativní", vzhledem ke stávající a vznikající, jak se nazývaly, skupině demokratických politiků.

Veliká vzrušenost, která se naplnila, když byla zveřejněna nekomunistická politická strana komunistů. Komunisté samy rozhodli, kdo se součástí strany stane. To své strany přijmou a kdo ne. Členství straně své nebyly svobodny, ale byla podřízena celá řada opatření, která zabraňovala politickým stranám. Členství bylo povoleno pouze sportovním a kulturním stranám, a to pouze za souhlasu komunistické strany. Všechny ostatní strany musely být zrušeny, každý jejich člen musel se připojit k straně komunistů. Účastníci stran, kteří se nepřipojili, byli vyřazeni z veřejného života. V roce 1948 bylo zrušeno 25 000 stran. Ze strany byli vyřazeni stovky lidí, kteří pracovali v politických stranách a stáli v čele vlády KČM. Zrušením těchto stran byla zrušena celá řada profesních a odborných organizací, například Svět práce, Svět žen, Svět mládeže a Svět důchodců.

Ústava Československé republiky. Ústava Československé republiky, která byla přijata v roce 1948, stanovila, že vláda bude tvořena jedinou stranou - komunistickou stranou. Ústava stanovila, že prezident bude zvolen lidem a že jeho úřad bude doživotní. Ústava stanovila, že soudní moc bude zajišťována Nejvyšším soudem a že každý občan bude mít právo na soudní ochranu. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na práci a na odpočinek. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na volbu a na volební právo. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na shromažďování a na sdružování. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu slova a na svobodu tisku. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu shromažďování a na svobodu sdružování. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu pohybu a na svobodu bydlení. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu vědomostní a umělecké činnosti. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu vědecké a technické činnosti. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu umělecké a literární činnosti. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu novinářské a tiskové činnosti. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu umělecké a literární činnosti. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu novinářské a tiskové činnosti.

ÚSTAVA ČESKOSLOVENSKÉ REPUBLIKY

Ústava Československé republiky. Ústava Československé republiky, která byla přijata v roce 1948, stanovila, že vláda bude tvořena jedinou stranou - komunistickou stranou. Ústava stanovila, že prezident bude zvolen lidem a že jeho úřad bude doživotní. Ústava stanovila, že soudní moc bude zajišťována Nejvyšším soudem a že každý občan bude mít právo na soudní ochranu. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na práci a na odpočinek. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na volbu a na volební právo. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na shromažďování a na sdružování. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu slova a na svobodu tisku. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu shromažďování a na svobodu sdružování. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu pohybu a na svobodu bydlení. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu vědomostní a umělecké činnosti. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu vědecké a technické činnosti. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu umělecké a literární činnosti. Ústava stanovila, že každý občan bude mít právo na svobodu novinářské a tiskové činnosti.

1968: ROK NOVÝCH NADĚJÍ

Do prvnímájového průvodu šli v roce 1968 vedle nejvyšších představitelů KSČ také bývalí legionáři a skauti, studenti a pracovníci z mnoha lesků zešla dobrovolně.

Útok státní moci proti spisovatelům vedl k dalším rozjímání společnosti.

Čerňanská škola odmítla Lidrařem

noviny, protože již nebyly - moily nároky ústavu čs.

spisovatelů. Ludvík Vaculík

se stal jedním z nejpopulárnějších lidí v

Československu a jeho

práje, přednesení na

IV. sjezdu čs. spisovatelů,

lidé rozčirávali v

episech. Rozpor se v

plně klobce objevily i

na podzimním zasedání ÚK KSČ v říjnu 1967.

Zde vystoupila jednak skupina funkcionářů, rozřadu

- před klubů politické i hospodářské smery, jednak

skupina kritizující 1. tajemníka

ÚK KSČ a prezidenta republiky

Antonína Novotného. Přípravu na

politický převrat se nepodařilo

uskápit. 4.3.1968 byla v Českosloven-

-sku zrušena předložena cenzura

- po dvaceti letech komunistické

vlády vše zešla nepředstavitelně

22.3.1968 odsouhlasil prezident Antonín

Novotný. Novým prezidentem republiky byl 30. března

zvolen generál Ludvík Svoboda, v němž

zvolen generál Ludvík Svoboda, v němž

zvolen generál Ludvík Svoboda, v němž

zvolen generál Ludvík Svoboda, v němž

zvolen generál Ludvík Svoboda, v němž

zvolen generál Ludvík Svoboda, v němž

zvolen generál Ludvík Svoboda, v němž

zvolen generál Ludvík Svoboda, v němž

19. březnu 1968 byl novým Československým prezidentem zvolen generál Ludvík Svoboda.

Jedním z Alexandera Dubčeka a jeho spolupracovníků s vedoucími sovětskými činiteli sledovala celá země se nadšením a naději, že všechno dobře dopadne.

Počátkem roku 1968 byl novým 1. tajemníkem ÚV KSČ zvolen Alexander Dubček, který se stal symbolem úsilí o dosažení „socialismu s lidskou tváří“.

široké veřejnosti obzvláště viděl v lidem národní osvobodeneckého boje za 2. světové války. Zasedání ÚK KSČ konané počátkem dubna 1968 přijalo akční program KSČ, který stanovil novou politickou linii, charakterizovanou heslem „Socialismus s lidskou tváří“. V květnu 1968 byly na Československu založeny první výborové na odrazení svobody slova a tisku.

1. máj 1968 se stal manifestací touhy po svobodě a demokracii.

SE SVOBODOU ZA SVOBODU

ZA
SVOBODU
ZA
DUBČEKA

21. srpen 1968

Právověrní komunisté, kterým se říkalo „konzervativci“, jakékoli kroky k demokratizaci Československa odmítali. V odporu je posilovalo vedení Komunistické strany Sovětského svazu (KSSS) a dalších komunistických států, jejichž představitelé se sešli ve dnech 14. a 15. 7. 1968 ve Varšavě, kde vystoupili „obavy o osud socialismu v Československu“. Jejich stanovisko vyvolalo mezi Čechy a Slováky vlnu pobouření a odmítlo je i vedení KSČ. Sovětský tlak však nepokouval. Z podnětu KSSS se sešli představitelé ČSSR a SSSR v Černé nad Tisou. Jednání trvalo od 29. 7. do 18. 1968 a Československá delegace přislíbila, že bude čelit tzv. protisocialistickým živlům. O dva dny později, 3. 8. 1968 se konala v Bratislavě porada vedoucích představitelů komunistických stran Československa, Polska, Bulharska, Maďarska, Německé demokratické republiky a Sovětského svazu, která tlak ještě vystupňovala. Dubčekovo vedení vycházelo ze zásady, že je třeba udržet spojení se Sovětským svazem a odmítalo se, že mnozí se nedorozumění, stejně jako sovětská obvinění, se podaří překlehnout. S možností, že by se myšlelo, vážně nepočítalo a nepřipravilo žádnou možnost jiného řešení. Odpůrci změn se v této době naopak horoučtě připravovali k podpoře sovětského vojenského vpádu, který očekávali. Okupantům se nepodařilo ani zabránit vysílání Československého rozhlasu a Televize, které burcovali národ k odporu. Češi a Slováci se díky tomu 21. 8. 1968 dozvěděli, že jejich vlast byla obsazena vojsky pěti komunistických států. Také tiskárny ve své většině zůstaly v rukou vlastenců a vycházeli z nich noviny a letáčky, informující o vývoji situace.

- Sovětské vojáky nakonec zůstali v Československu víc než 20 let

MÁME HOLE RUCI

V LETĚ 1989 SE PROTESTY PROTI KŘEMLU STAVOVALY NÁMĚROU MÍSTNĚ NEzávislého občanského sdružení do mnoha měst docházelo v Bratislavě, Bratislavě, Bratislavě...
V listopadu 1989 se v Bratislavě uskutečnila demonstrace, která byla jedním z mnoha příkladů občanských aktivit, které vedly k pádu komunistického režimu v Československu a v jiných zemích východní Evropy.

17. listopad 1989. Zpočátku nikdo neměl, že povolání demonstrace skončí zánětem politických polí.

Skupiny nespokojených studentů vznikaly na všech pražských vysokých školách, ale také v jiných městech a vysokých školách. Mnozí z nich byli ze společenství Černoš 77 a dalšími občanskými skupinami, ale většinou s nimi nechtěli splynout, chtěli si udržet vlastní organizaci.

studentické samosprávy. Své požadavky chtěli vyjádřit také veřejně. Prvním velkým podnikem nezávislých studentů se měla stát vzpomínková demonstrace u příležitosti 60. výročí 17. listopadu 1939, kdy nacističtí okupanti zasnili první českým vysokým školám. Aby se nedostali od samého začátku do rozporu se zákonem, obrátili se o nabídku spolupráce na mládežnickou organizaci SSM v Praze. Výsledkem jednání byla dohoda, podle níž se demonstrace mohla konat a nezavazovala

studené na ni smějí pronést projevy. Museli se ale zavázat, že se studentští přívodci vynechají svého města. Povolání cesta směřovala z Albertova na Vítězná k hrobu K. H. Máchy, kde se měli účastníci rozzejít. Plán nakonec schválil také Městský výbor KSČ v Praze, který osvětlem přesto nechtěl vyhlásit pohotovost pražské policie. O bezradnosti komunistů v této době nejvíce vypovídá skutečnost, že uliční ministru svitla, aby oddělil SSM zabráněním studentům v přístupu do středu města. že však proti nim nesl zástupci ulici!

Na Albertově se dostavilo nečekaně velké množství mladých lidí. Přestože připravované shromáždění nepočítali 17. listopad jako slavnost s režimem, řadili účastníci smýšleli jinak. Nad hlavami nesli nápisy Zrušte KSČ. Zrušte SSM. Zrušte milici. Nechceme vládu jedné strany. Nechceme Miloše, chceme jinou vládu. Svobodnou republiku se svobodně Evropě atd. Ty musely být připraveny předem, demonstranti si je připravili proti mladým lidem zaslanout. Ti vycílili nebezpečí, které hrozilo, a proto začali skandlovat své úmysly. Z Václavské domů i také Máme hole ruce!

U Národního divadla přívod tak na Národní třídě, kde mu vlak po pár deukách metrů zabradil cestu pořádkové oddíly. V okamžiku, kdy přívod opustil Vítězná, zřítla demonstrace povolený ráz. Komunistické vedení muselo urychleně rozhodnout, co dělat: situace na Národní třídě se stávala vybuchnou. Právě zde bylo poslední místo, kde bylo možno studentům zamezit v proniknutí na Václavské náměstí, neboť to byl zásadní požadavek vedoucích činitelů KSČ. Atmosféra byla napjatá k prasknutí – studenti a policisté zde proti sobě stáli jako dva nepřátelé, jedni škrty za řítily z ústě hmoty s občely v ruce, druzí bezbranní, zpravidla různé páně, v rukou nanejvýš květiny či hodící svíčky.

Nakonec policie dvěma proudy se vřela na Národní třídě asi 2000 lidí, kteří vědět nemohli ani dopředu ani do nesl již z domu. Platákem odpovídala také hejla, která provolávali: Nechceme Jakše, Nechceme Stěpána, Stěpán není člověk. Jaké vn. Mohoria od korby. Svolávání ale také skandoval: Ať žije Havel, Dušek, Devyř a Ať žije Čurta!

Demonstranti se setli na Albertově, odtud vyrazili dle.

Chuk policie proti demonstrantům 17. listopadu 1989 se stal bezpečnostním podobením ke zmař.

Na prosinci 1989 do Prahy (místní) stovky občanů. Některé demokratické republiky, kteří se všem zřejmě mohli dostat do budovy odvolání. Společně republiky Německo, aby tam neobstali v úř.

zalo a pustila se do nich. Ozbrogenci opět postupovali s nepochopitelnou surrovat a bratralos, do bezbranných studentů dokonce najížděli obrněný transportér. Během krátké doby se podávalo dav rozprýlit, na chodnících státní pouze zranění jednotlivci a uprostřed ulice leželo nehybné tělo. Věštní si mysleli, že šlo o mrtvého studenta. Teprve později se ukázalo, že se jednalo o policijní provokaci a na něm ležel jeden ze spoluprácovníků tajné policie, předškoláci.

Přestože policie studentův demonstraci na Národní třídě v Praze rozehnala, zmanenal 17. listopad 1989 začátek nového bezvládného vývoje.

BOJ O VLÁDU

Zástupci Občanského fóra a Věrojnosti proti násill, kteří se toho dne účastnili jednání poprvé, narážli, aby se krize vyřešila odstupením vlády. Tomu se Adamec bránil. Po vzrušené debatě se rokovec obě strany dohodly, že vláda sie neodstoupí, ale projde zásadní změnou, že z ní budou odstraněni všichni, k nimž veřejnost nemá důvěru a místo nich přijdou lidé, nepovolení s komunistickým režimem.

Ladislav Adamec, který měl zůstat jejím předsedou, slíbil, že vládu sestaví do 3. 12. 1989. Předsavinec OF a VPN si také vymýnili, aby předložili co nejrychleji zánědy svého programového prohlášení. Požadovali, aby obsahoval příslib svobodných voleb, záruky svobody shromáždění a sdružování, svobody projevu a tisku, zrušení tzv. státního dozoru nad církvemi atd. Současně požadovali zrušení Lidových milicí a zrušení závodních organizací KSČ, neboť ostatní strany. Národní fronty své organizace v závech mlí nesměly. Nové zástupci OF a VPN požadovali, aby odstoupili všichni poslanci Federálního shromáždění ČSSR, obou národních rad a také národních výborů, kteří se zpronevěřili poslanceckému slibu a nebyli zájmy lidu, nýbrž zájmy KSČ. Vyrovali také vládu a Federální shromáždění, aby okamžitě odstoupili okupaci Československa v srpnu 1968.

Václavské náměstí v Praze 27. listopadu 1989

vypláči. Když se zástupci OF a předstevní vlády znovu sešli 28. 11. 1989, dostali již od něj slab. Je druhého dne předložil parlamentu návrh ústavního zákona o **vyplátní článků v vedoucí úloze KSČ** a marxismu-leninismu jako státní ideologie v Československu. Svůj slib splnil a Federální shromáždění skutečně oba návrhy schválilo, a to i hlavy Milouše Jakše, Jana Fojtíka a dalších komunistických mocipánů. Současně také rozhodlo o vytvoření zvláštní komise, která měla přešetřit události na Národní třídě dne 17. listopadu. Občanské fórum navíc vyzvalo Gustava Husáka, aby se do 10. prosince t. j. do Dne lidských práv vzdal funkce prezidenta republiky.

Když Adamec vystoupil se svým plánem na změnu vlády, vzbudil všeobecné pobouření. Navrhoval totiž, aby v ní bylo 15 komunistů a jen 5 nekomunistů. Lidé začali znovu vycházet do ulic a koordinací výbor OF oznámili, že pokud předseda vlády nezmezí názor, vyhlásí na 11. 12. novou generální stávkou. Adamec teď znovu projevil ochotu jednat. Zástupci OF však tenkrát již přitli s vlastními návrhy požadovali, aby se ministrem zahraničních věcí stal Jiří Dienstbier, ministrem financí Václav Klaua a ministrem práce a sociálních věcí Petr Miller. Adamec tak jasně vyslovené návrhy zaskočily, odmítl o nich jednat a dne 7. prosince se své funkce vzdal. Mezitím z funkce generálního tajemníka ÚV KSČ odstoupil Milouš Jakš a na jeho místo byl zvolen Karel Urbánek. Ale to již nikoho příliš nezajímalo.

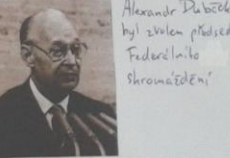
Posice KSČ již nemohla změnit ani komunistická úprava v jejím vedení. Po Milouše Jakšovi nastoupil do funkce generálního tajemníka ÚV KSČ Karel Urbánek

Do osvobozené Vlast popřelhal tleč Radek Kubelík, který po únoru 1948 před komunistickou diktaturou emigroval. Na smůlku v rozhovoru s Václavem Neumannem dirigentem České Philharmonie.

probleu o budoucí podobě republiky se nyní jednalo jinak než v komunistických sekretariátech. Dne 10. 12. 1989 se úřada ujala **nová federální hlava**, nazývaná **vládou národního poměru**, v jejímž čele stál Marián Čalfa. Také on stice patřil k předlistopadovým komunistickým funkcionářům, avšak projevil mnohem větší pochopení pro vývoj události a větší vřstvenost podlévkým občanským fórem a Věrojnosti proti násill. Jejich představitelé nyní ve vládě získali většímu. Jmenování Čalfovy vlády bylo poledním nástříčným činem stále ještě úřadujícího prezidenta Husáka. Istež téhož dne se své funkce vzdal a odešel do ústraní. Dne 29. 12. 1989 byl novým prezidentem republiky zvolen Václav Havel. O den dříve se předsedou Federálního shromáždění stal Alexander Dubček. Tím skončilo první období demokratické protikomunistické revoluce v Československu a začalo období jeho hospodářského a politického přetváření ve vyspělý evropský stát.

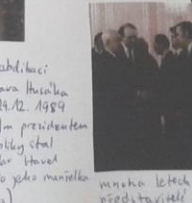
Mezi prvními, kdo navštívili po listopadu 1989 Československo, byl i papež Jan Pavel II.

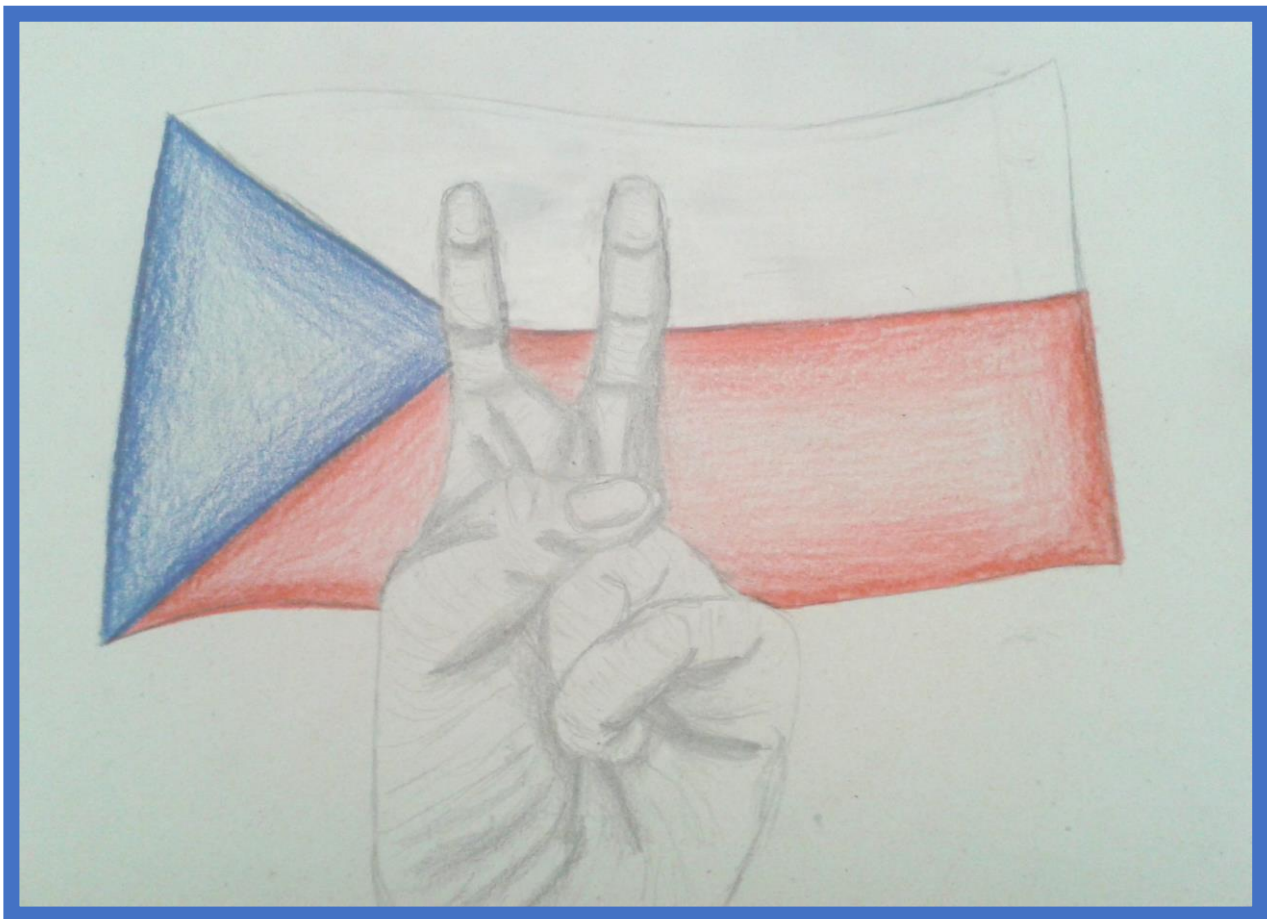
Alexander Dubček byl zvolen předsedou Federálního shromáždění

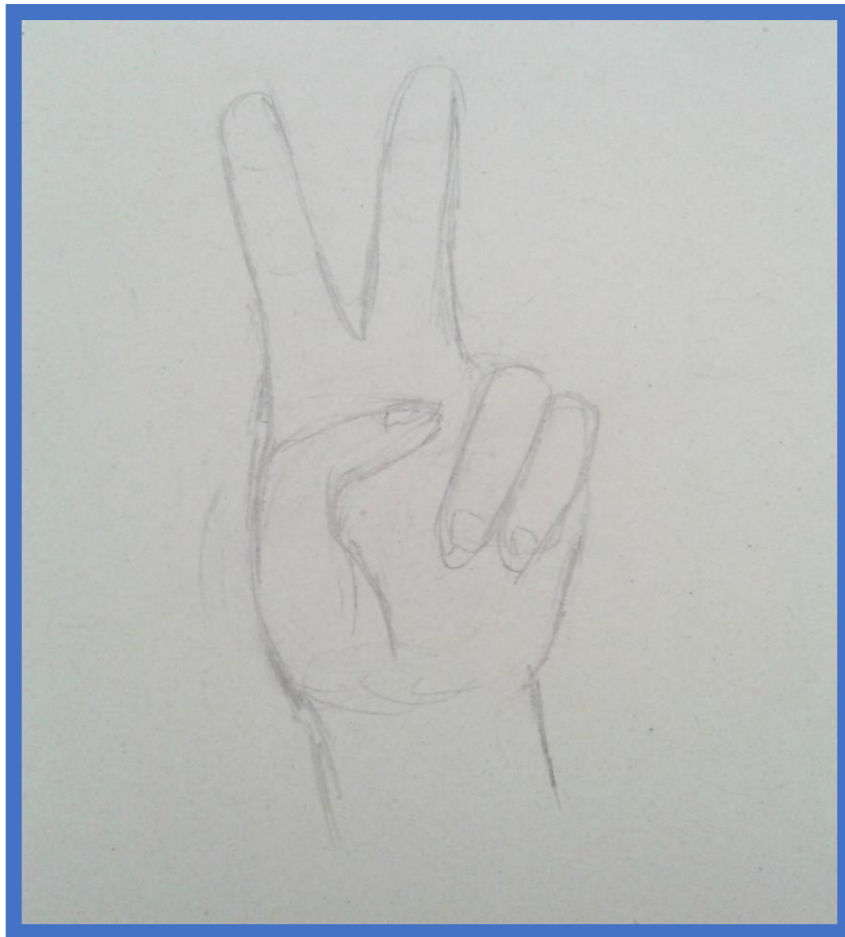

Po abdikaci Gustava Husáka se 29. 12. 1989 novým prezidentem republiky stal Václav Havel (Vlao jeho manželka Olga)

Dne 10. 12. 1989 do n. prezidentem republiky byl zvolen Václav Havel. Dne 29. 12. 1989 byl novým prezidentem republiky zvolen Václav Havel. O den dříve se předsedou Federálního shromáždění stal Alexander Dubček. Tím skončilo první období demokratické protikomunistické revoluce v Československu a začalo období jeho hospodářského a politického přetváření ve vyspělý evropský stát.

Rozchod se Slováky

Obnovení demokracie v Československu vyvolalo vážný předpoklad pro nalezení složené spravedlivého spásu česko-slovenské věci ve spjatém státě. Mnoho lidí se začalo zajímat o možnosti, jak se v budoucnu vyvíjet a jak se vyvíjet v budoucnu.

Česká republika
Slovenská republika

Po necelých 15 letech své existence se Československo rozpadlo. K 1. lednu 1993 vznikly jako samostatné státy Česká republika a Slovensko.

První znak ČR obsahuje symboly Čech, Morav a Slezka

Slovenská republika je vnímána jako slovenská země

Parlamentní volby v roce 1992 k nimž přišlo vzhledem k tomu, že se jednalo o první volby po zrušení komunistického režimu. Hlavními kandidáty pro rozdělení samostatného Československa (včetně strany, kterou vedl Mečiar)

Občanská demokratická strana
Mikuláš Dzurinda

v českých zemích, tak na Slovensku, a většina obyvatel ji odmítla. Situace v zemi se přitom vyvíjela. Jeden ze slovenských politiků, který již za hluboké totality bojoval proti komunistickému režimu, Fedor Gál, přesvědčený stoupenec Československé federace, komunistoval 2. 7. 1992. Obviněn se, že stát už se začal rozpadat: rozkazy ministra vnitra na Slovensko neobcházely, armáda se pomalu, ale jistě rozděluje na českou a slovenskou, dělí se ekonomicky... Mnozí politici se bledě červeně neuvědomovali, mnozí v něm nepochybovali o svých šancích. Přitom značná část veřejnosti si rozdělení státu nepřála. Stále hlasitěji se ozývalo volání po referendu, jindy se mělo zřídit mírně většinový obyvatel. Do této chvíle 22

HROBÁŘI MORAVY
1949-KSC
1991-OF?

VLAJKA ČR a SK

Václav Havel

Václav Havel (narozen 5.10. 1936) nastoupil do úřadu prezidenta dne 29.12. 1989 znamenavši konec komunistického režimu v Československu. Narodil se a vyrostl ve známé pražské podnikatelské rodině, spjaté s českým uměleckým světem. Atmosféra, jač ho obklopovala v dětském věku, předurčila i jeho další život, který se však dlouho nevyvíjel přímočaře.

Po únoru 1948 nemohl kvůli svému původu radeš stá dovat střední stolu a maturitu sbížit při zaměstnání. Po absolvování základní vojenské služby nastoupil roku 1959 jako jevištní technik v pražském Divadle ABC.

Odtud brzy přešel do Divadla Na zábradlí, kde působil v roli asistenta režie a dramaturga. Dramaturgii také v letech 1962-1967 vystudoval na Akademii múzických umění. To již měl za sebou nejen autorský úspěch. Více než jeho příspěvky v časopisech Květen, Tvář či Seštech pro mládou literaturu oslovilo kulturní veřejnost absurdní drama Zahradní slavnost, uvedené Na zábradlí roku 1963. Každému jen trochu vímavému divákovi muselo být zřejmé, oč v alegorii jde. Havel ve své první samostatné divadelní hře zesměšnil praktiky i tu- postí všemocného Ústředního výboru Komunistické strany Československa. Vyjádřil se tak po svém k navyšování politickému a ožehavému tematu. Sepětí umělecké tvorby s aktuálními veřejnými záležitostmi prostupuje od této chvíle vskerou Havelovu činnost. Na slavném IV. sjezdu československých spisovatelů v roce 1967 přednesl zásadní projev a „Pražské jaro“ 1968 ještě znasobilo jeho akti- vity. Stává se předsedou Klubu nezávislých spisovatelů, členem Klubu angažovaných nestraníků, vola po obnově Československé sociální demokracie, píše do Literárních listů. Ani po srpnovém zklamání neskládá zbraně a protestuje proti nastupující „normalizaci“.

Roku 1978 byl Havel zatčen a odsouzen na 4 půl roku z něhož byl podmíněně pušten v roce 1983. Hvozy zkomunistického zoláře nebavila Havela odvahy nadále bojovat protikomunistickému režimu. 17. listopadu 1989 stonal Havel v čele Občanského fóra a po sléze i československého státu. 1. ledna 1993 rozdělení ČSR na ČR a Slovensko. Opět Havel zvolen prezidentem, tentokrát pouze ČR.

Vítězství demokracie

Generální stávka 27. 11. 1989 byla skutečným vítězstvím opozice a naprostou prohrou komunistické vlády. Přestože funkcionáři do poslední chvíle spěchali na své stoupence, roztroušené po celém území republiky, na Lidové milice a také na policii a armádu, ukázalo toto dvouhodinové jednomyšlné vystoupení milionů lidí, že Československo chce něco úplně jiného.

Nejen Prahou, ale i Brnem, Bratislavou a všemi dalšími městy pochodovaly pod státními vlajkami mohutné průvody, provolávající slávu Občanskému fóru, Václavu Havelovi a Alexandru Dubčekovi, a požadující rozpuštění KSČ, odchod Milouše Jakeše, Gustava Husáka a dalších činitelů komunistického režimu. V okresech a ještě menších městech, jako je třeba Slavkov u Brna, Boskovice či Litomyšl se konala početné navštívená shromáždění, podporující požadavky Občanského fóra. A typicky český se zabrážovalo, že po dosažení svých požadavků všichni zase nadpracují stávkou, které vznikly během dvouhodinové stávky.

Všude vláda naděně, povznesená ná- lada, do ní trochu strachu, zla komunisté přece jen nezahábnou sílu, a také jakési překvapení z vlastní důležitosti, že právě teď se dělá dějiny a každý má možnost se na jejich tvorbě podílet. Není divu, byla to první generální stávka v československých dějinách od února 1948. Jenže tehdy jí právě začínalo to, co se nyní s takovým nadšením odstraňovalo a bouralo. Vystoupení na Letné 25. a 26. 11. 1989 vyjadřovala skutečný postoj veřejnosti a generální stávka potvrdila, že za Občanským fórem stojí rozhodující vrstvy společnosti, včetně dělnictva. Tyto skutečnosti, stejně jako rozhodnutí snědení pokračovat ve stávce, protože vlastní žádny z jejich požadavků nebyl splněn, znepokojily předsedu vlády Ladislava Adámce natolik, že na schůzce s delegací OF, která se konala 28. listopadu, naléhal, aby stávky skončily. Je to třeba proto, říkal, aby „všichni jsme mohli žít normálně“ a aby rozhovory neprobíhaly pod tlakem „ulice“.

